

NIEUWS

'Ik heb veel respect voor u'

Jacques Beemsterboer vertelt gedetineerden zijn aangrijpende verhaal

(Foto: Vincent de Vries/RM)

HEERHUGOWAARD / HOORN - Hij parkeert zijn auto voor de PI Heerhugowaard, locatie Zuyder Bos, en stapt uit met zijn zwarte koffer die hij steevast bij zich heeft. Jacques Beemsterboer uit Hoorn loopt - nadat hij even voor de fotograaf poseert - zelfverzekerd richting de ingang. „De eerste keer dat ik dit deed, was ik natuurlijk best gespannen. Nu niet meer hoor; ondertussen heb dit al zó vaak gedaan. En zolang het me na afloop een goed gevoel geeft, ga ik ermee door." De koffer van Jacques is onder meer gevuld met exemplaren van het boek 'Mam, ik bel je zo terug' (geschreven door zijn vrouw Wanda),

foldermateriaal en dvd's van zijn Nadine Foundation. Jacques gaat de gevangenis binnen om gedetineerden te vertellen over dochter Nadine, die in 2006 op gruwelijke wijze werd vermoord.

De bijeenkomst waar Jacques deze middag te gast is staat onder leiding van pastor Wim Timmer en maakt onderdeel uit van het herstelprogramma 'LEF-Hebben'. Gedetineerden kunnen dit vrijwillig volgen als voorbereiding op hun toekomst en de maatschappij 'buiten de muren'. De Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) geeft sinds kort meer ruimte voor dadergerichte programma's binnen het gevangeniswezen. Door een slachtoffer van bijvoorbeeld een geweldsdelict zijn verhaal te laten vertellen, hoopt de pastor een bijdrage te leveren aan het inzicht van een gedetineerde voor de gevolgen van zijn daden. LEF-Hebben is een cursus waarin gedetineerden kunnen leren hoe ze (weer) in communicatie kunnen komen met hun slachtoffer(s). Daarbij hoort ook het 'herstel en erkenning' van de (immateriële) schade die hij of zij een ander heeft aangebracht. De 'lezing' die Jacques geeft - in gevangenis door het hele land - maakt daar onderdeel van uit.

Onderbuikgevoel

Deze middag zijn zeven gedetineerden aanwezig. Bij binnenkomst geven ze Jacques een hand, nog niet wetende wat hij zo allemaal gaat vertellen. Nadat de vader van Nadine voorgesteld is, begint Jacques zijn verhaal. Hij start bij de geboorte van zijn dochter in 1986. „Voor haar geboortekaartje hadden we een tekstje gekozen met de woorden: 'Stevig omklemd met beide armen, zullen wij jou beschermen en verwarmen, in deze wereldwijd niet zo'n veilige tijd'. Toen vonden we dat gewoon een mooie zin, maar nu heeft 'ie voor ons een nóg diepere betekenis gekregen." Ondertussen laat Jacques een vrolijke foto zien van Nadine, waar ze samen met haar oudere zus Jacqueline glunderend op staat. Jacques vertelt over de ontmoeting met Gerold, die Nadine voorstelde als haar nieuwe vriend. „Wanda en ik hadden meteen al een onderbuikgevoel, maar natuurlijk gun je je dochter een leuke jongen en wilden we hem een kans geven. We zeiden letterlijk tegen hem: 'welkom in ons gezin, je hoort erbij!'"

Onder de indruk

Langzaam maar zeker komen er scheurtjes in de relatie. „Gerold was erg jaloers, 'claimerig' en vertoonde obsessief gedrag. Hij wilde constant weten waar Nadine zat en wat ze aan het doen was. Aan Jacqueline vertrouwde Nadine toe dat hij zelfs een keer een klap had uitgedeeld. Uiteindelijk liet Nadine ons weten dat Gerold niet de vader van haar kinderen zou worden en ze maakte het uit. Dat kon hij niet verkroppen. Die bewuste 2 december 2006 heeft hij Nadine met sms'jes naar zijn huis gelokt in Amsterdam. Hij wilde haar een afscheidscadeau geven en Nadine zou voor eens en altijd duidelijk maken dat de relatie écht over was." Tot in het detail vertelt Jacques wat er in Gerolds huis gebeurde. Hoe hij haar 36 keer met een mes neerstak, en er ook nog met haar pinpas vandoor ging. Zichtbaar onder de indruk luistert het groepje gedetineerden naar het drama dat zich afspeelde. En wat de gevolgen daarvan waren én nog altijd zijn voor Jacques en zijn gezin.

Spijt

Jacques vertelt vervolgens dat hij en Wanda ruim twee jaar geleden in de gevangenis een gesprek hebben gehad met de moordenaar van hun dochter, met behulp van de organisatie Slachtoffer in Beeld. „Gerold toonde oprecht spijt. Het is niet uitgesloten dat hij vrijkomt en dus zullen wij hem op straat tegen kunnen komen. Nu wij hem al in de gevangenis ontmoet hebben, denk ik dat dan de grootste paniek achterwege blijft. Dat geeft me in elk geval wat rust. Ik worstel niet met kwaadheid of wrok." Voor sommige gedetineerden is dit maar moeilijk te begrijpen. „Als mij dit zou overkomen, weet ik niet wat ik zou doen", laat een van hen weten. De discussie over hoe je tegen een dader aankijkt, zijn motieven, de straf die hij zou moeten krijgen en de ontmoeting met een dader barst los. „En had dit drama niet voorkomen kunnen worden?", vragen ze zich af. „U had toch al een onderbuikgevoel toen u hem voor het eerst ontmoette?". „Nee, je kunt niet aan de buitenkant zien hoe iemand in elkaar steekt", vindt een van de gedetineerden. „En ook niet wat er zich écht afspeelt tussen twee mensen die een relatie met elkaar hebben."

De mannen zijn het niet met elkaar eens. „U had de dader moeten laten weten dat hij nooit meer bij uw dochter in de buurt mag komen. Dat had ik in ieder geval gedaan." Sommigen laten weten dat Jacques de dader zeker niet moet geloven. Zij zijn ervan overtuigd dat hij geen spijt heeft van zijn daad. Jacques: „Ik ben van mening dat iedereen een tweede kans verdient." Het is klokslag vier uur, de bijeenkomst - die twee uur heeft geduurd - is afgelopen. De jongens aan tafel bedanken Jacques en geven hem nogmaals een hand. Een aantal van hen wil graag het boek van Wanda, 'Mam, ik bel je zo terug' lezen, en ook de folders van de Nadine Foundation vinden gretig aftrek. Een van de mannen laat Jacques nog weten: „Als het mij zou overkomen, weet ik niet of ik dit zou kunnen. Ik heb heel veel respect voor u."